

ปัจจัยมนุษย์ ในการรับ ทางเรือ

“ข้าพเจ้ากลัวว่า เมื่อวันหนึ่งที่เทคโนโลยีล้ำหน้าการปฏิสัมพันธ์
ของมนุษยชาติ โลกนี้จะเป็นยุคของคนปัญญาอ่อน”

Albert Einstein

พลเรือเอก ไพศาล นภสินธุวงศ์

กล่าวนำ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในศตวรรษที่ ๒๐ เป็นการยืนยันจนแทบไม่ต้องพิสูจน์ถึงขีดความสามารถของระบบอาวุธที่แปลกใหม่ เช่น ในอดีตมีการผลิตทุ่นระเบิด ตอร์ปิโด อากาศยาน อาวุธปล่อยนำวิถี เป็นต้น แต่มนุษย์ไม่เคยพึงพอใจกับเทคโนโลยีที่มีอยู่ ต่างดิ้นรนแสวงหาสิ่งที่ดีกว่าอยู่ตลอดเวลาซึ่งได้แพร่หลายในบรรดากองทัพเรือของชาติต่าง ๆ ที่พัฒนาแล้ว แต่กระนั้นก็ตามยังปรากฏว่ามีช่องว่าง (Gap) ระหว่างศักยภาพที่คาดหวังไว้ของเทคโนโลยีใหม่กับขีดความสามารถที่แท้จริงของมันเหนือกว่านั้นขีดความสามารถที่กำหนดไว้เป็นเพียงความเป็นไปได้ทางเทคนิคเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่า มันมีคุณค่าจริงทางยุทธการในการรบ ดังตัวอย่างที่พลเรือเอก Sir Tom Phillips ผู้บัญชาการ Force Z ของราชนาวีอังกฤษ เชื่อมั่นต่อปืนต่อสู้อากาศยานที่มีเครื่องควบคุมการยิงแบบใหม่ สามารถยิงเครื่องบินได้ในมุมสูง แต่เมื่อเผชิญกับเครื่องบินทิ้งระเบิดของญี่ปุ่นในสถานะแวดล้อมของเขตร้อนในบริเวณอ่าวไทย ซึ่งต่างไปจากในยุโรป อุปกรณ์ที่ทันสมัยกลับมีปัญหาเป็นผลทำให้เรือประจัญบาน Prince of Wales และเรือลาดตระเวน Repulse จมลงสู่ก้นอ่าวไทยเมื่อต้นเดือนธันวาคม ค.ศ.๑๙๔๑

ในยุคของข้อมูลข่าวสารเสี่ยงสนับสนุนของการทำสงครามข่าวสารได้ยืนยันอยู่เสมอว่า ความเหนือกว่าด้านข่าวสารมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดจนกล่าวกันว่า Who Knows, Wins. แต่กระนั้นก็ตามมีคนจำนวนไม่น้อยยังไม่ค่อยยอมรับรากฐานสำคัญสำหรับการตัดสินใจของผู้บังคับบัญชาที่กำลังรบอย่างถูกต้องละเอียดลออ และรวดเร็วที่ขึ้นอยู่กับเทคโนโลยีบุคคลเหล่านี้เชื่อมั่นในความเหนือกว่าของปัจจัยมนุษย์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและฝ่ายเสนาธิการที่ใช้เทคโนโลยีเหล่านั้น

แม้ว่าปัจจัยของมนุษย์เป็นเรื่องนามธรรมสัมผัสได้ยาก เช่น การศึกษาอย่างมืออาชีพ ภาวะผู้นำ ขวัญฉวี และความสามัคคีภายในหน่วยจิตใจอยากสู้รบ (Will to Fight) หลักนิยมที่ดีและประณีต สภาพการฝึกเพื่อการรบ และความพร้อมรบกลายเป็นสิ่งสำคัญอย่างแทบไม่น่าเชื่อ ดังนั้น มันอาจช่วยยวดยานให้ติดกับดักหรือตกหลุมพราง หากเรามุ่งเน้นไปที่ด้านเทคโนโลยีของการทำสงครามทางเรือตั้งแต่อยู่ในยามสงบ ดังนั้นจึงขอเน้นว่าลำพังเทคโนโลยีแม้ก้าวหน้าเพียงใดก็ตาม ก็ไม่เพียงพอที่เป็นหลักประกันชัยชนะต่อข้าศึกที่เพียบพร้อมไปด้วยความคิดในการหาหนทางปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหา (Resourceful) ได้ดีกว่า รายละเอียดประเด็นนี้ขอนำเสนอต่อต่อไปนี้

อย่างมุ่งมั่นผิที่ ตั้งแต่ยุคเรือใบมาแล้วที่ในการ
ทำสงครามทางเรือ ปัจจัยมนุษย์ได้รับการยกย่องว่า
มีความสำคัญอย่างยิ่ง มีการกล่าวขานกันว่า “Wooden
Ships and Iron Man” ในความหมายเดิมยุคเรือใบ
นั้น Iron Man คือ คนที่แข็งแรงมากและมีความมุ่งมั่น
ตามพจนานุกรม Merriam Webster ให้ความหมายว่า
“บุคคลที่มีความทนทานทางร่างกายได้อย่างไม่ธรรมดา
ส่วน Cambridge Dictionary นิยามว่า บุคคลที่มี
ร่างกายแข็งแรงมาก สามารถทำสิ่งที่ยากลำบาก
ได้เป็นเวลายาวนานต่อเนื่อง ผู้อ่านบางท่านที่
ชอบดูอเมริกันฟุตบอล คงได้ยินคำ Iron Man ซึ่ง
หมายถึงคนที่สามารถเล่นได้ดีทั้งเชิงรุกและเชิงรับ
เป็นคนที่บึกบึนมากซึ่งเป็นที่ต้องการของทีม
ในบริบทอื่น ๆ อาจหมายถึง “Best of the Best”
ซึ่งมีลักษณะเข้มแข็งมากที่สุดของสถานการณ์นั้น ๆ
แม้ในไตรกีฬา ก็มี Iron Man ซึ่งเป็นนักกีฬาที่ทรหด
สามารถว่ายน้ำได้ ๓.๘ กิโลเมตร ปั่นจักรยาน ๑๘๐ กิโลเมตร
และวิ่งมาราธอน ๔๒ กิโลเมตร อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย
เมื่อมีการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ยุคเรือเหล็ก และเป็นเรือ
กลไฟ Iron Man ก็ค่อย ๆ เลือนหายไปบ้าง แต่
ในความเป็นจริงแล้วปัจจัยมนุษย์หาได้ลดความสำคัญ
ตามไม่ สำหรับกองทัพเรือไทยได้เริ่มต้นก่อตั้งหลังจาก

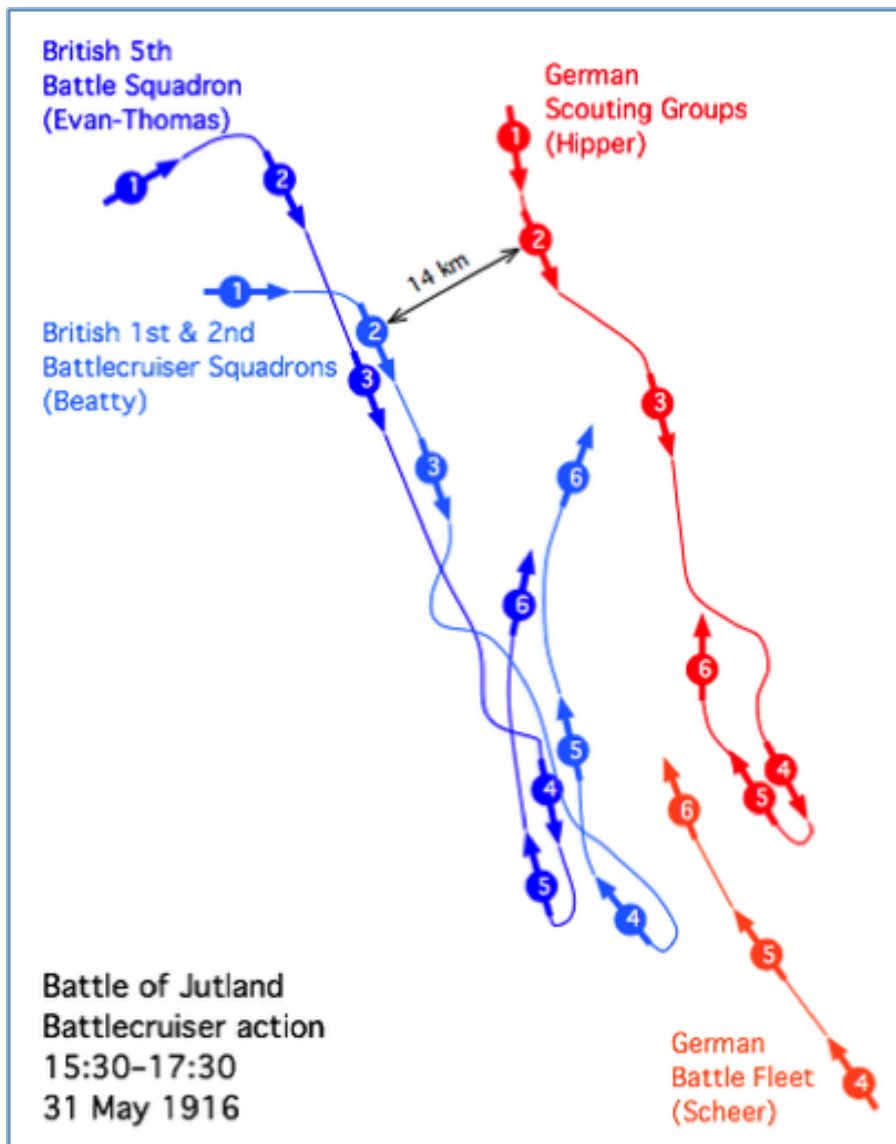
หมดยุคเรือใบแล้ว เราจึงไม่คุ้นเคยกับ Iron Man แต่ก็มี
วลีที่ได้ยินมาแต่ในปัจจุบัน คือ “เหล็กในคนต้องแข็ง
กว่าเหล็กในเรือ” ผู้เขียนได้พยายามค้นคว้าที่มาของวลี
ดังกล่าว แต่ยังไม่พบ

แม้ในความเป็นจริงปัจจัยมนุษย์มีความสำคัญ
มากก็ตาม แต่เป็นที่น่าเสียดายเมื่อมีการทำสงคราม
ทางเรือมักถูกละเลยอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น บรรดานายทหารเรือสหรัฐฯ ในทศวรรษที่ ๑๘๘๐ คิดว่าสงคราม
เป็นสิ่งที่สามารถบริหารจัดการได้ง่าย หรือบางคนเข้าใจ
ว่าเปรียบเทียบสมการทางคณิตศาสตร์ หรือหลักการ
ทางวิศวกรรมศาสตร์ ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับสงคราม
ทางเรือจึงได้รับความสำคัญเร่งด่วนน้อย พลเรือตรี
Alfred Thayer Mahan รู้สึกผิดหวังที่นายทหารเรือ
สหรัฐฯ ยุคนั้นหลงผิดเช่นเดียวกันที่ต่างก็ทุ่มเทให้
เฉพาะด้านเทคนิคเป็นสำคัญ Mahan ได้ชี้ให้เห็นว่า
ด้วยความซับซ้อนและใช้ความคิดความเข้าใจ
อย่างรอบด้านมากที่สุดแล้ว เครื่องมือที่อาจทันสมัย
ก็ไม่สามารถจัดการได้กับบรรดาเหตุการณ์ทั้งหลาย
จำนวนมากในทะเลและในการทำสงครามทางเรือ
สิ่งที่ Mahan ชี้แจงเป็นจริงมากขึ้นทุกที เนื่องจาก
สถานะแวดล้อมในการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วไม่แน่นอน
และสลับซับซ้อนมากในยุคปัจจุบัน

ก่อนหน้า ค.ศ.1914 ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี ได้พุ่งสูงขึ้นในลักษณะที่เรียกกันว่า “สำนักยุทธโศปกรณ์ (Materiel School) ได้ให้ความสำคัญมากกว่า “สำนักประวัติศาสตร์ (Historical School) กล่าวง่าย ๆ คือ ให้ความสำคัญด้านรูปธรรมสูงกว่านามธรรม ซึ่งเป็นกันทุกกองทัพเรือหลัก ๆ ของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่างให้ความสำคัญและสนใจน้อยต่อยุทธศาสตร์ทางทะเล นายทหารเรือของราชนาวีอังกฤษมีความรู้ด้านยุทธวิธี และยุทธศาสตร์ค่อนข้างจำกัดในยุคที่มีการขับเคลื่อนสูง

ด้านเทคโนโลยี ทั้งโรงเรียนเสนาธิการทหารเรือและวิทยาลัยการทัพเรือให้การศึกษาด้านวิชาดังกล่าวค่อนข้างน้อยมาก อีกทั้งไม่มีการชักจูงให้นายทหารเรือหนุ่ม ๆ อ่านหรือศึกษาประวัติศาสตร์ทางเรือ ไม้มีความพยายามอย่างแท้จริงที่จะแก้ปัญหาในการใช้กำลังรบสำหรับการยุทธ์ในการปะทะขนาดใหญ่ การฝึกการจำลองยุทธ์ (War Game) ระดับยุทธศาสตร์ที่โรงเรียนนายเรือ Dartmouth ตั้งอยู่บนรากฐานของความคิดที่ว่า สงครามทางเรือไม่ได้เป็นอะไร

มากไปกว่า เป็นการแข่งขันเชิงต่อสู้สำหรับการกีฬา แบบ Gladiatorial Contest (คนที่สู้กับสิงโต สำหรับเป็นการกีฬาในสมัยโบราณ ซึ่งส่วนมากเป็นพวกทาส) ระหว่างกองเรือ ๒ ฝ่าย ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าการฝึกไม่ได้จริงจัง และไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควรคือ มีการฝึกปิดอ่าวระยะใกล้ (Close Blockade) ซึ่งในขณะนั้นมีการใช้ทุ่นระเบิด เรือดำน้ำ และอากาศยาน แต่ไม่มีผู้ใดคัดค้านเกี่ยวกับการนำวิธีการปิดอ่าวระยะใกล้มาใช้ในการฝึกการจำลองยุทธ์

ในช่วงเวลาระหว่างสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๑ จนถึงเริ่มสงครามโลกครั้งที่ ๒ (Interwar) นายพลเรือส่วนใหญ่ของสหรัฐฯ ต่างมุ่งเน้นที่ยุทธโศปกรณ์มากกว่าอย่างอื่น บทเรียนจากประวัติศาสตร์การยุทธ์ทางเรือถูกละเลยนำมาคิดและใช้อย่างสิ้นเชิงเรือประจัญบานถือว่าเป็นกระดูกสันหลังของอำนาจทางเรือจึงไม่น่าแปลกใจที่หลักนิยมทางยุทธวิธีช่วงเวลานั้นได้คาดการณ์ไว้ว่าใช้เรือบรรทุกเครื่องบินจม/ทำให้เสียหายต่อเรือบรรทุกเครื่องบินของข้าศึก ขณะที่เครื่องบินบนเรือบรรทุกเครื่องบิน (Organic Aircraft) ถูกใช้เพียงผู้ตรวจกระสุนตกให้แก่เรือในแนวรบ แสดงว่าเป็นหลักนิยมที่ยึดติดกับแนวความคิดเดิมที่จะปะทะกับกองเรือข้าศึก (ญี่ปุ่น) ในลักษณะเดียวกันกับการยุทธ์ชั้นแตกหักที่เกิดขึ้นนอกฝั่ง Jutland ระหว่างกองเรือ High Sea Fleet ของเยอรมนีกับ Grand Fleet ของอังกฤษในสงครามโลกครั้งที่ ๑

ในช่วงเวลาที่กล่าวนี้ทั้งกองทัพเรืออังกฤษและกองทัพเรือญี่ปุ่นมุ่งเน้นอย่างจำกัดต่อต้านยุทธวิธีเช่นเดียวกัน ราชนาวิกอังกฤษต้องการให้เรือประจัญบานแสดงบทบาทเป็นศูนย์กลางของกองเรือและแสดงบทบาทขั้นแตกหัก ส่วนกองทัพเรือญี่ปุ่นยังคงเน้นที่การยุทธ์ชั้นแตกหักทำนองเดียวกันกับการยุทธ์ที่ Tsushima ในปี ค.ศ.๑๙๐๕ ระหว่างญี่ปุ่น - รัสเซีย เนื่องจากยังคงประทับใจในชัยชนะต่อกองเรือรัสเซีย การหมกมุ่นดังกล่าวของญี่ปุ่นทำให้มีผลต่อการกำหนดหลักนิยมทางยุทธวิธีรวมทั้งการออกแบบเรือ

ทางเลือกอื่นนอกเหนือจากมีเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าทันสมัย

ประวัติศาสตร์ของสงครามทางเรือที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นประจักษ์ว่าความเหนือกว่าด้านเทคโนโลยีมิใช่สิ่งประกันของชัยชนะ หากเผชิญกับข้าศึกซึ่งแม้จะไม่มีอาวุธที่ก้าวหน้าทันสมัยมาก แต่มีแนวความคิดทางยุทธการที่เหนือกว่า ในการรบระหว่างทั้งสองฝ่ายที่เข้มแข็งพอ ๆ กัน ชัยชนะมักเป็นของฝ่ายที่คิดได้ดีกว่า ปฏิบัติได้รวดเร็วกว่า รวมทั้งตัดสินใจได้เยือกกว่า มิได้เป็นไปตามภาชิตที่ว่าปลาใหญ่กินปลาเล็ก แต่เป็น “ปลาฉลาดเร็วกว่ากินปลาที่โง่และช้า” ที่กล่าวมานี้สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยมนุษย์อาจเป็นทางเลือกอื่นหากสู้รบกับข้าศึกที่เข้มแข็งกว่า แต่มิได้หมายความว่าปฏิเสธความต้องการอาวุธและอุปกรณ์ที่ทันสมัย (State of the Art) เท่าที่หาได้และมีอยู่ในขณะนั้น แต่เราต้องไม่ลืมตัวหลงผิดว่าความคิดที่ฉลาดกว่ามีความสำคัญสูงกว่าเทคโนโลยีและไม่ว่าเทคโนโลยีนั้นจะก้าวหน้าเพียงใด เพราะนั่นอาจเป็นอีกหลุมพรางหนึ่งและเป็นที่มาของความประมาท เพราะความคิดเป็นนามธรรมประเมินและวัดกันยาก

สิ่งที่ควรตระหนักอีกประการหนึ่งคือ มนุษย์เป็นผู้สร้างเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีแม้เพียงเล็กน้อย อาจมีผลกระทบต่อมนุษยชาติไม่มากนักน้อย เทคโนโลยีมิได้เป็นเครื่องมือสำหรับใช้เพื่อบรรลุสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียวดังแต่ก่อนอีกต่อไป แท้จริงแล้ว ปัจจัยมนุษย์โดยตัวของมนุษย์เองเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่สำคัญอยู่แล้ว ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันมีอัตราเพิ่มขึ้น/เร็วขึ้น และเร็วขึ้นอย่างต่อเนื่อง (Exponential ตัวอย่างเช่น ๒, ๔, ๘, ๑๖...) ถึงกระนั้นก็ตาม เราหนีไม่พ้นที่ต้องอ้าแขนรับเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ก้าวหน้า สำคัญที่เราต้องไม่เป็นส่วนหนึ่งของเทคโนโลยี เพราะเทคโนโลยีมิใช่สิ่งที่เราแสวงหาและขาดเสียไม่ได้ แต่เราต้องใช้สมองคิดว่าจะใช้เทคโนโลยีอย่างไรให้เป็นประโยชน์สูงสุด ดังที่ Ardaut du Picq.d.1870 เขียนใน Battle Studies ว่า

“เครื่องมือที่ใช้ในการรบจะมีคุณค่าเมื่อคนรู้ว่าใช้มันอย่างไรเท่านั้น”

ภาวะผู้นำทางทหาร

“ความสัมพันธ์ระหว่างนายทหาร และผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ควรเป็นลักษณะนิสัยของคนไหนดีกว่ากระทำต่อคนที่ด้อยกว่า หรือเจ้านายต่อคนใช้ แต่ควรเป็นลักษณะครูต่อศิษย์ โดยข้อเท็จจริงแล้วควรเป็นความสัมพันธ์โดยธรรมชาติระหว่างบิดาต่อบุตร สำหรับนายทหารที่เป็นผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบทั้งด้านกายภาพ จิตใจ และสวัสดิการ เช่นเดียวกับระเบียบวินัย การฝึกทางทหารของบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาการของเขา”

John A. Lejeune : U.S. Marine Corps Manual, 1920

ภาวะผู้นำเป็นแง่มุมหนึ่งที่สำคัญที่สุดและซับซ้อนที่สุดของการทำสงคราม บ่อยครั้งที่ปัจจัยแตกหักในการรบเกิดจากข้อผิดพลาดของภาวะผู้นำ ภาวะผู้นำทางทหารของการสู้รบในสงครามในประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า **ความสำเร็จหรือชัยชนะเป็นผลมาจากปัจจัยภาวะผู้นำที่เหนือกว่า** มีตัวอย่างให้เห็นจากประวัติศาสตร์มากมาย กองทัพของเยอรมันได้ปฏิบัติการรบอย่างยอดเยี่ยมในสงครามโลกทั้งสองครั้ง เนื่องจากภาวะผู้นำของบรรดานายทหารเยอรมันมุ่งเน้นไปที่ความสำคัญของภาวะผู้นำของทหารทุกระดับชั้น ซึ่งได้เพิ่มพูนอำนาจการรบ และชดเชยกับยุทธโศภณที่ด้อยกว่าข้าศึก ทหารเยอรมันเน้นความจำเป็นที่ต้องสร้างความริเริ่มในทุกระดับของการบังคับบัญชา ปัญหาต้องกำหนดให้ชัดเจน คำสั่งต้องไม่กำกวม หลีกเลี่ยงการเดาหรือทำนายการกระทำที่จะเกิดขึ้น รูปแบบของการสั่งการของเยอรมันที่เรียกกันว่า Auftragstaktik (Mission Type Command) เน้นที่การไว้วางใจ (Trust) และความรับผิดชอบด้วยความเต็มใจ Auftragstaktik ของเยอรมันได้รับความสนใจ และให้ความสำคัญจากประเทศกลุ่มนาโต้ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ สารสำคัญคือ การมอบภารกิจให้หน่วยรบโดยกำหนดเพียง What to do มิใช่ How to do

ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้หน่วยรบมีความริเริ่ม มีความอิสระในการปฏิบัติ นอกจากนั้นกองทัพเยอรมันยังกำหนดและเน้นให้ผู้บังคับบัญชามีความห่วงใยด้านสวัสดิการของทหารอย่างแท้จริง และดำรงไว้ซึ่งประสิทธิภาพของการรบ

กองทัพเรือที่ไม่ใส่ใจและให้ความสำคัญของภาวะผู้นำในทุกระดับจะไม่สามารถปฏิบัติการรบได้ดี มีตัวอย่างให้เห็นในอดีตมากมาย เช่น

กองทัพเรืออิตาลีในการยุทธกับออสเตรเลียที่ Lissa ในปี ค.ศ. ๑๘๖๖ การยุทธ์ครั้งสำคัญนี้นับว่าเป็นการใช้กองเรือกลไฟหุ้มเกราะครั้งแรกในประวัติศาสตร์ พลเรือตรี Wilhelm von Tegetthof ผู้บังคับบัญชาของเรือ

ของออสเตรเลีย เป็นนักรบที่กล้าหาญมีความเชี่ยวชาญด้านการนำเรือและเดินเรือ (Seamanship) เหนือกว่ากองเรืออิตาลี ซึ่งมีจำนวนเรือมากกว่า แต่มีผู้บังคับบัญชากองเรือที่ขาดภาวะผู้นำ ไม่มีความกล้าหาญ การยุทธ์ที่ Lissa เป็นที่น่าสนใจสำหรับการศึกษาทางด้านยุทธวิธี กล่าวกันว่า พลเรือตรี Tegetthof เป็นนายทหารเรือที่มีสมรรถนะสูง หาก Lord Nelson มีโอกาสได้รับรู้เกี่ยวกับชัยชนะของเขา คงนับเป็นญาติด้วย

การยุทธ์ที่อ่าวมะนิลา ระหว่างกองเรือสหรัฐอเมริกากับสเปน ในปี ค.ศ.๑๘๙๘ แม้จะไม่เป็นการสู้รบใหญ่โต เพราะเป็นการกระทำเพียงฝ่ายเดียวเป็นหลัก (One – sided Encounter) สถานการณ์ได้สร้างวีรบุรุษพลเรือจัตวา Dewey มีชัยชนะต่อนายพลเรือ Montojo อย่างเด็ดขาด จนเขากลายเป็นวีรบุรุษของทหารเรือและของชาติสหรัฐฯ ส่วน Montojo ขาดภาวะผู้นำและทักษะในการรบ เมื่อกลับถึงสเปนเขาถูกพิจารณาคดีในศาลทหาร

อีกกรณีตัวอย่างหนึ่ง ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในกรณีการจมเรือ Prince of Wales และ Repulse ในอ่าวไทย ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น หนึ่งในหลายสาเหตุของการจมคือความผิดพลาดของกองทัพเรืออังกฤษที่แต่งตั้งผู้บัญชาการ Force Z โดยระบบอุปถัมภ์แทนที่จะใช้ระบบคุณธรรม นี่เป็นบทเรียนหนึ่งที่มีการแต่งตั้งผู้บัญชาการหน่วยรบต้องพิจารณาให้รอบคอบรอบด้าน เนื่องจากมีผลต่อสินทรัพย์ (Asset) กำลังพล และเกียรติภูมิของชาติ

การฝึก และหลักนิยม

“ในสงครามสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสงครามทางเรือสมัยใหม่ ปัจจัยสำคัญเพื่อให้บรรลุชัยชนะคือ สิ่งที่เราได้ทำในแนวทางเพื่อการเตรียมการและการฝึกก่อนที่สงครามจะเริ่มต้น”

Theodore Roosevelt : กล่าวในพิธีจบการศึกษาของนักเรียนนายเรือ เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๐๒

“หลักนิยมเป็นการประมวลลสามัญสำนึก...มัน

จะบอกผู้บังคับบัญชาหรือทหารว่าต้องทำอะไร เมื่อไม่ปรากฏว่ามีคำแนะนำเฉพาะ”

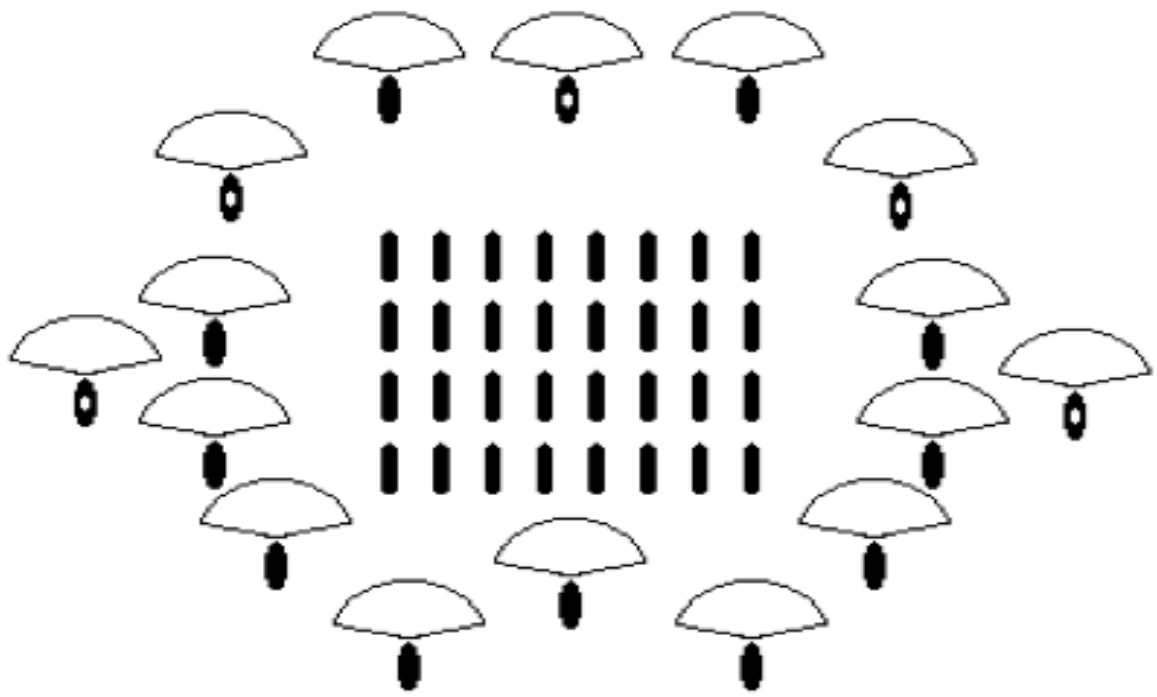
นาวาเอก C.H.Amme USN.March 1964

การฝึกและหลักนิยมมีผลต่อแรงจูงใจสำหรับการสู้รบทั้งสองอย่างนี้มีอิทธิพลต่อกันในหลาย ๆ ด้านกำลังรบขนาดใหญ่ที่มีอาวุธและอุปกรณ์ที่ดีทันสมัย แต่ขาดประสิทธิภาพและบกพร่องด้านการฝึกอย่างร้ายแรงอาจมีสาเหตุมาจากหลักนิยมที่ไม่ดีพอ ประวัติศาสตร์ได้ให้ความกระจ่างด้านความสำคัญของการฝึกการรบอย่างสมเหตุสมผลและอย่างละเอียดลออ

ในช่วงเวลาของ Interwar กองทัพเรือญี่ปุ่นเน้นไปที่ความเข้มข้น เอาจริงเอาจังและคุณภาพของการฝึก เพราะไม่เป็นที่พึงพอใจกับข้อตกลงวอชิงตัน ปี ค.ศ.๑๙๒๒ (Washington Naval Conference 1922) โดยจำกัดกำลังรบของญี่ปุ่นให้มีจำนวนเรือ ร้อยละ ๖๐ ของกองทัพอเรือสหรัฐฯ ญี่ปุ่นแก้ปัญหาโดยมุ่งเน้นไปที่การฝึกการรบ และออกแบบเรือผิวน้ำให้มีขนาดใหญ่ขึ้นและมีอำนาจการรบสูงขึ้น กล่าวกันว่า จากข้อตกลงวอชิงตันปี ค.ศ. ๑๙๒๒ ญี่ปุ่นไม่มีทางเลือกอื่นมากนัก คงต้องจำใจ ยอมรับข้อตกลงดังกล่าว แต่นายทหารระดับสูงกล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า “...แม้ว่าจะถูกจำกัดด้านจำนวน แต่การฝึกการรบไม่มีข้อจำกัด” เป็นวิธีการแก้ปัญหาให้เป็นโอกาสดังที่เราานิยมกล่าวในปัจจุบัน

หลังปี ค.ศ.๑๙๒๗ สถานการณ์ทำให้บรรดาผู้บัญชาการทหารเรือของญี่ปุ่นที่สืบทอดกันมาเชื่อว่ากองเรือผสมของญี่ปุ่นจะต้องรบกับกองทัพเรือสหรัฐฯ แน่ ดังนั้นการฝึกทางเรือและการดำเนินกลยุทธ์จึงดำเนินการภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในการรบสำหรับอนาคต ผลที่ตามมา ทักษะและขีดความสามารถด้านการสู้รบของกองทัพเรือญี่ปุ่นได้พัฒนาขึ้นอย่างมหัศจรรย์ วงรอบของการฝึกแต่ละปีกินเวลานาน ๑๐ เดือน สิ้นสุดลงในเดือนเมษายน อีก ๒ เดือน เป็นการพักผ่อนและผ่อนคลายของกำลังพล ในช่วงพักนี้บรรดาเรือรบออกเดินทางระยะสั้น ๆ ตามแนวนอกฝั่งตะวันออกของจีน เหตุที่กองเรือญี่ปุ่นปฏิบัติการฝึกในน่านน้ำที่ห่างไกล

= Frachter
 = Korvette
 = Zerstörer
 = ASDIC

เพื่อมิให้กองทัพเรือชาติอื่น ๆ เห็นหรือเห็นยากขึ้น
 ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๒๗ จนกระทั่งญี่ปุ่นเข้าสงครามโลก
 ครั้งที่ ๒ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๑ กองเรือผสมทั้งหมดปฏิบัติ
 การฝึกในเวลากลางคืนอย่างเข้มข้น และจริงจังแม้อยู่ใน
 สภาพอันตราย จนปี ค.ศ. ๑๙๓๔ เมื่อ พลเรือเอก Nobumasa
 Suetsugu เข้ารับตำแหน่งผู้บัญชาการกองเรือผสม
 เขาเน้นการฝึกในสภาพอากาศที่เลวร้าย เหตุผลที่กองเรือ
 ผสมได้เน้นการฝึกสู้รบในตอนกลางคืน ทั้งนี้ เพราะ
 ต้องการทำความเสียหายในการรบได้บ้างก่อนที่จะเกิด
 การปะทะขึ้นแตกหักวันรุ่งขึ้น การฝึกหัดอย่างเข้มข้น
 และจริงจังของญี่ปุ่นในตอนกลางคืน ยังผลให้เกิดความ
 ได้เปรียบสหรัฐฯ ในเวลาต่อมาซึ่งพิสูจน์ให้เห็นจากการรบ
 ในช่วงเดือนแรกของสงครามในแปซิฟิกกับสหรัฐฯ
 บรรดาเรือดำน้ำของเยอรมัน (U-Boats) โดยปกติ
 แล้วได้รับการยอมรับกันว่าอยู่ในประเภทแนวหน้าที่ลูกเรือ
 ได้รับการฝึกอย่างดีเยี่ยม พิสูจน์ได้จากผลงานของบรรดา

U-Boats ในสงครามโลกทั้ง ๒ ครั้ง ส่วนใหญ่เกิดมา
 จากมาตรฐานการฝึกที่สูง ตัวอย่างเช่น ภายหลังจากที่มีการ
 ตั้งกองเรือดำน้ำ ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ นายพลเรือ Doenitz
 ได้ยื่นกรณโหม้การฝึกลูกเรืออย่างหนัก เข้มงวด จริงจัง ดังนั้น
 บรรดาผู้บังคับการเรือ U-Boats และลูกเรือถูกฝึกในทุก
 แง่มุมทุกฉากการรบที่อาจเกิดขึ้น ระยะเวลาของการฝึก
 ๖ เดือน แบ่งออกเป็น ๖ ขั้นตอน Doenitz ยืนยันเสมอว่า
 ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ เรือ U-Boats ทุกลำ ต้องผ่านการฝึก
 โจมตีบนผิวน้ำถึง ๖๖ ครั้ง ก่อนที่ได้รับอนุญาตให้ฝึก
 ยิงตอร์ปิโดจริง
 เยอรมนีฝึกการจำลองยุทธเพื่อพัฒนายุทธวิธี และ
 แนวความคิดทางยุทธการใหม่แล้วนำไปทดสอบในการ
 ฝึกในทะเลหรือการดำเนินกลยุทธ์ แนวความคิดในการ
 ใช้เรือ U-Boat เป็นหมู่ร่วมกัน ซึ่งเรียกกันว่า Rudeltaktik
 (ชาติตะวันตกเรียก Wolf Packs) เกิดขึ้นตอนปลาย
 สงครามโลกครั้งที่ ๑ แล้วนำมาปรับปรุงและทดสอบ

ในการฝึกจำลองยุทธ์ในทศวรรษที่ ๑๙๓๐ ต่อมา Doenitz นำมาทดสอบด้วยการฝึกในทะเลบอลติก โดยเขาควบคุมการฝึกจากเมือง Kiel ผ่านการใช้วิทยุ คลื่นสั้น ในปี ค.ศ.๑๙๓๙ เขาทดสอบการฝึกอีกหลายครั้ง ทั้งในทะเลเหนือในอ่าว Biscay นอก Cape Finisterre และ ทดสอบยุทธวิธี Rudeltaktik ครั้งสุดท้าย ในทะเลบอลติก จากการฝึกหลายครั้งพิสูจน์แนวความคิดของ Doenitz มีรากฐานที่มั่นคงดีมาก นอกเหนือจากนั้น Doenitz ได้ถอดบทเรียนของการฝึกอย่างชัดเจนจากการฝึกหลาย ครั้งที่ดำเนินการมานั้นว่า หากจะทำสงครามเรือดำต่ออังกฤษ แล้ว เขาต้องมี U-Boats ถึง ๓๐๐ ลำ แต่เยอรมนีโซคร้าย ที่ Hitler เข้าสู่สงครามก่อนกำหนดราว ๕ ปี กองทัพเรือ ยังไม่พร้อมมีกองเรือ U-Boats ประกอบด้วยเรือจำนวน แค่ไม่กี่สิบลำ

ปกติแล้วการฝึกส่วนใหญ่มักกระทำกันในนยามสงบ ซึ่งเป็นการยากที่จะทำให้เรารู้ว่ากองเรือของเราอ่อนด้อย มีจุดอ่อนด้านใดบ้าง และอะไรเป็นจุดต่อแหลมที่วิกฤต

แม้ว่าอาจพอรู้บ้างก็ต้องใช้เวลาในการแก้ไขให้ทันเวลา ก่อนที่จะปฏิบัติการรบจริง ตัวอย่างของกองทัพเรือ สหรัฐฯ เมื่อเข้าสู่สงครามในแปซิฟิกเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ.๑๙๔๑ อ่อนทางด้านยุทธวิธีตีตอร์ปิโดและขาดความชำนาญ ในการรบกลางคืน เมื่อเปรียบเทียบกับกองทัพเรือญี่ปุ่น ความบกพร่องดังกล่าวมิได้รับการแก้ไขจนกระทั่งเข้าสู่ สงคราม และเป็นเหตุผลหลักที่นำมาถึงความพ่ายแพ้ และความสูญเสียอย่างมากในการรบกับญี่ปุ่นที่บริเวณ หมู่เกาะ Solomons ในปี ค.ศ.๑๙๔๒ - ๑๙๔๓ การฝึก ของกองทัพเรือสหรัฐฯ ไม่ได้ประสบความสำเร็จเท่าใดนัก กำลังรบผิวน้ำไม่ได้รับการฝึกดีเท่ากับหน่วยที่ปฏิบัติงาน ในอากาศ

จนกระทั่งถึงการยุทธ์ที่ Midway ในมิถุนายน ค.ศ.๑๙๔๒ ญี่ปุ่นมีนักบินที่ได้รับการฝึกมาอย่างดีเยี่ยมโดยเฉพาะ การรบอย่างหนัก แต่อย่างไรก็ดี การสูญเสียเรือ บรรทุกเครื่องบินเร็ว จำนวน ๔ ลำ พร้อมกับจำนวน นักบินหลายคนทำให้คุณภาพและประสิทธิภาพการรบ

ของนักบินตกต่ำอย่างต่อเนื่อง ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๔๔ เมื่อมีการรบกันใน Philippine Sea คุณภาพของการฝึก ประสบการณ์และทักษะของผู้บังคับการเรือบรรทุกเครื่องบินเร็วและบรรดานักบินตกต่ำลงอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากนักบินเกือบทั้งหมดได้รับการฝึกมาน้อยเพียง ๓ – ๖ เดือน เท่านั้น

บางครั้งการฝึกขนาดใหญ่ในทะเลเผยให้เห็นถึงช่องว่างต่าง ๆ หรือปัญหาสำคัญ ๆ ของหลักนิยมขณะนั้น อย่างไรก็ตามก็มีความไม่ยืดหยุ่น ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงง่าย ๆ รวมทั้งบุคลิกนิสัยของผู้นำมีผลให้บทเรียนต่าง ๆ จากการฝึกถูกละเลยและไม่ใส่ใจ ตัวอย่างเช่น หลักนิยมของเรือดำน้ำญี่ปุ่นก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ มุ่งเน้นที่การทำลายเรือรบผิวหน้าข้าศึก จากการฝึกพบว่าหลักนิยมดังกล่าวเกิดปัญหามากมาย บทเรียนที่ถอดออกมาจึงถูกละเลย ซึ่งต่างจากหลักนิยมของกองเรือ U-Boats ที่เน้นเรือพาณิชย์เป็นหลัก การฝึกในทะเลของกองเรือที่ ๖ ของญี่ปุ่น (เรือดำน้ำ) ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์-เดือน เมษายน ค.ศ.๑๙๔๑ ในน่านน้ำ Honshu และ Micronesia พบปัญหาใหญ่ ๆ เกิดขึ้นเมื่อเรือดำน้ำโจมตีเรือรบข้าศึก โดยเฉพาะการติดตามเป้าและไล่ล่าเป้า แม้กระนั้น ญี่ปุ่นยังคงเชื่อ (อย่างผิด ๆ) ต่อหลักนิยมของตน

หลักนิยมที่ดีมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการฝึก ความเป็นลักษณะของการพรรณนา (Descriptive) ไม่ใช่เป็นข้อกำหนด หรือคำสั่ง (Prescriptive) มีความอ่อนตัวสูงในการนำไปใช้ หลักนิยมปกติเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ แต่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ เมื่อนำไปใช้หลักนิยมเปลี่ยนแปลงได้ โดยเฉพาะเมื่อมีเทคโนโลยีใหม่ ๆ เกิดขึ้น โดยย่อแล้วแม้เทคโนโลยีจะมีผลกระทบต่อการทำสงครามทางเรือ แต่ปัจจัยมนุษย์ยังเหนือกว่า เนื่องจากเป็นผู้พิจารณานำเทคโนโลยีไปใช้

จิตวิญญาณของการรุก จิตใจอยากสู้รบเกิดจากองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ขวัญ วินัย ความสามัคคีของหน่วย และการฝึก เป็นต้น จิตใจอยากสู้รบอาจถูกทำให้อ่อนลง เนื่องจากสภาพแวดล้อมของการรบในสงครามไม่ว่าระดับการบังคับบัญชาใด กิจหลักของผู้บังคับบัญชา

ต้องสร้างขวัญของหน่วยให้สูงขึ้นเมื่อเจอกับสภาวะที่ทำให้ขวัญของผู้ใต้บังคับบัญชาตกต่ำ การกระตุ้นให้ขวัญทหารสูงขึ้น เพื่อให้มีจิตใจอยากสู้รบขึ้นอยู่กับหลายองค์ประกอบในทางอุดมคติแล้วควรดำรงไว้ แม้จะเกิดความสูญเสียก็ตาม นักการทหารและผู้มีชื่อเสียงหลายคนในประวัติศาสตร์กล่าวถึงความสำคัญของขวัญ เช่น E.J.King อดีตผู้บัญชาการทหารเรือสหรัฐฯ (CNO) ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ กล่าวไว้ในสุนทรพจน์แก่นักเรียนนายเรือที่จบการศึกษา เมื่อวันที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๔๒ ว่า **“เครื่องจักรไร้ค่าหากปราศจากคน คนก็ไร้ค่าหากปราศจากขวัญ”** อีกคนหนึ่งเป็นอดีตผู้บัญชาการทหารบกสหรัฐฯ ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ หลังสงครามเข้าร่วมการการเมืองจนได้รับรางวัลโนเบล ผู้ริเริ่ม Marshall Plan คือ George C. Marshall กล่าวสุนทรพจน์ที่ Trinity College, Connecticut, วันที่ ๑๕ เดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๔๑ ว่า **“ขวัญเป็นสภาวะของจิตใจ เป็นความมั่นคง ความกล้าหาญและความหวัง เป็นความไว้วางใจ ความกระตือรือร้น และความจงรักภักดี เป็นสิ่งสะอาด การรักหมั่นและ ความมุ่งมั่น เป็นความทรหด จิตวิญญาณที่ยืนยงจนถึงจุดสุดท้าย จิตใจอยากชนะ ด้วยขวัญทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ ปราศจากมันสิ่งอื่น ๆ ทุกอย่าง การวางแผน การเตรียมการ ผลงานเป็นศูนย์”** ถ้อยแถลงนี้ต่อมาภายหลังบรรดานักคิดและนักวิชาการนำไปอ้างอิงกันมาก น่าจะเป็นคำนิยามที่ดีของ **“ขวัญ”**

ฝ่ายที่อ่อนแอกว่า แต่มีความเข้มแข็งในการปะทะในทะเลอาจถูกบีบให้เป็นฝ่ายรับทางยุทธศาสตร์ จนกระทั่งฝ่ายอ่อนแอกว่าซังน้ำหนักแล้วเห็นว่าดุลอำนาจการรบเป็นของฝ่ายตน การเปลี่ยนแปลงกลับเช่นนั้นจะไม่เกิดขึ้นง่าย ๆ เว้นแต่ฝ่ายที่อ่อนแอกว่ามีความจิตวิญญาณรุกรหนักและเชื่อมั่นว่าสามารถใช้ยุทธวิธีที่เหนือกว่าเอาชนะฝ่ายตรงข้ามได้ ตัวอย่างจากสงครามโลกครั้งที่ ๑ กองเรือ High Sea Fleet ของเยอรมันอยู่ในสภาพตั้งรับทางยุทธศาสตร์ในทะเลเหนือ กิจหลักของกองเรือนี้คือ ป้องกันปีกของกองทัพบกเยอรมันจากการยกพลขึ้นบก

ของอังกฤษในทะเลเหนือและรัสเซียในทะเลบอลติก กองทัพเรือเยอรมันปฏิบัติการทางเรือต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ โดยคาดว่าวัตถุประสงค์หลักของกองเรือเพื่อทำความเสียหายแก่ Grand Fleet ของอังกฤษที่กำลังลาดตระเวนอยู่ในขณะนั้นและจะปิดอ่าว Heligoland ด้วยทุ่นระเบิดและปฏิบัติการเชิงรุกของบรรดา U-Boats เมื่อตุลอำนาจเป็นของฝ่ายเยอรมัน จึงเข้าปะทะกับ Grand Fleet โดยสภาวะแวดล้อมที่เยอรมนีได้เปรียบ แม้ว่าขณะนั้น Grand Fleet จะเหนือกว่าด้านกำลังรบ แต่กลับตกอยู่ในสภาพการรับทางยุทธศาสตร์ผลการรบนอกฝั่ง Jutland เป็นที่ทราบกันว่าเยอรมนีเป็นฝ่ายมีชัยชนะ อังกฤษเสียหายมากกว่า

กำลังรบของฝ่ายที่เหนือกว่าแต่ขาดจิตวิญญาณของการรุกปกติมักจะมุ่งไปยังวัตถุประสงค์เชิงรับทางยุทธศาสตร์ ตัวอย่างที่ไม่ยาวนานเกินไปนักคือ กองทัพเรืออิรักล้มเหลวในการปฏิบัติการเชิงรุกต่อกองทัพเรืออิหร่านในสงคราม อิหร่าน – อิรัก ปี ค.ศ. ๑๙๘๐ – ๑๙๘๘ สุดท้ายแล้วต้องถอยกลับยังฐานทัพเรือของคนที่ Umm Qasr และ Basra และเข้าร่องน้ำ Khor Abdullah ตั้งแต่วันแรก ๆ ของสงคราม นอกจากนั้นอิรักไม่ได้ส่งกำลังทางเรือขนาดใหญ่เข้าปฏิบัติการในอ่าว จนกระทั่งหยุดยิงในปี ค.ศ. ๑๙๘๘ กองทัพเรือใดที่ขาดจิตวิญญาณของการรุกจะปฏิบัติการไม่เข้มแข็งแม้จะมีกำลังรบที่มากกว่าหรือเหนือกว่าก็ตาม ตัวอย่างของสงครามไครเมียในปี ค.ศ. ๑๘๕๓ – ๑๘๕๖ กองเรือรัสเซียมีจิตวิญญาณด้านการรับอย่างชัดเจนมาก ทั้ง ๆ ที่มีความเหนือกว่า กองเรืออังกฤษด้านกำลังรบอังกฤษยาดรากำลังรบทางเรืออย่างเสรีขณะที่กองเรือรัสเซียคอยตั้งรับอยู่ในท่าเรือ

หลักการสงครามของแทบทุกชาติมีหัวข้อการรุก (Offensive) อันขาดเสียมิได้ พระเจ้า Frederick มหาราชของปรัสเซีย ตรัสคำแนะนำแก่บรรดานายพลว่า “ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยทั่วไปว่า ผู้บังคับบัญชาคนแรกในสองคนที่มิทัศนคติด้านรุกยอมทำให้อีกคนที่เป็นฝ่ายตรงข้ามตกเป็นฝ่ายรับเสมอ และยังคงต้องกระทำให้สอดคล้องตามฝ่ายแรก”

จากบทความนี้เราได้ข้อคิดอะไรบ้างในด้าน “ปัจจัยมนุษย์”

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า แม้เทคโนโลยีจะพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วก็ตาม ปัจจัยมนุษย์ยังคงมีความสำคัญเหนือกว่าอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ในบริบทของสงครามทางเรือที่กองทัพเรือต้องเผชิญ คงต้องกลับมาทบทวนว่าตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันว่าได้เตรียมกำลังทางเรือไว้พร้อมจริง ๆ หรือไม่เพียงใด โดยเฉพาะด้านปัจจัยมนุษย์ได้พัฒนาสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้านหรือไม่ เช่น การศึกษา การฝึก การสร้างทักษะในการรบและประสบการณ์ของบรรดานายทหารระดับผู้นำหน่วย ภาวะผู้นำของผู้บังคับบัญชาหน่วยรบทั้งระดับกลางและระดับสูงได้รับการฝึก ศึกษาบ้างหรือไม่ เพียงพอกับการรบสมัยใหม่หรือไม่ การคัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งผู้บังคับบัญชาหน่วยรบเป็นไปตามระบบคุณธรรมหรือไม่ เน้นด้านขีดสมรรถนะ (Competency) และการปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ (Performance) มากกว่าระบบอาวุโสและระบบอุปถัมภ์หรือไม่ ต้องตระหนักว่า ความขัดแย้งจนถึงขั้นการใช้อาวุธ อาจเกิดขึ้นตลอดเวลา ผู้ที่จะเป็นผู้นำของกำลังรบทางเรือ จึงต้องมีความพร้อมและมีศักยภาพเพียงพอ มิใช่เป็นการบรรจุแต่งตั้งโดยมีเหตุผลมาจากการแก้ปัญหาที่กำลังพล (ชั่วคราว) ปีต่อปี หรือเพื่อเป็นการชดเชยให้แก่นายทหารบางคน สิ่งที่กล่าวมาเล็กน้อยนี้เกิดขึ้นมาจนเกือบเป็นประเพณีของกองทัพเรือเสียแล้ว เพราะเรายังไม่เคยเห็นผลเสียของมันตราบเท่าที่ปัญหาหรือความผิดพลาดยังไม่เกิด การเห็นปัญหาและการแก้ไขจึงยังไม่มีวิวัฒนาการเกิดขึ้น

อาจมีคำถามว่าที่ผ่านมาไม่เห็นมีปัญหาหรือข้อเสียหายแต่อย่างใด ไม่เลียงหรือโต้แย้งครับ แต่ขอย้อนถามกลับว่าที่ผ่านมาส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชาหน่วยกำลังรบที่พร้อมจะปฏิบัติงานทางยุทธการเป็นมีอาชีพที่คนผ่านการฝึก มีทักษะและประสบการณ์เพียงพอหรือไม่ หลายคนที่เป็นนายทหารหลักคงให้คำตอบได้ดี

ถึงจุดนี้ใครขอเสนอแนะเพิ่มเติมอีก ๑ เรื่องว่า บรรดานายพลเรือที่คาดว่าจะให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยรบทางเรือ ควรมีโอกาสได้รับการฝึกเพิ่มเติมเป็นการเฉพาะ ตัวอย่างได้แก่ของราชนาวีอังกฤษ เป็นหลักสูตรที่เรียกว่า Flag Officer Sea Training (FOST) ซึ่งได้ก่อตั้งมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๘ เมื่อ Lord Louis Mountbatten เป็น แม่ทัพเรือ โดยเขาได้เน้น “Fleet First” แม้แต่กองทัพเรือสหรัฐฯ ยังเคยส่งเรือและขยายพลเรือไปรับการฝึก ถือว่าเป็นการฝึกที่เข้มงวด จริงจัง และหนักมาก

นอกจากราชนาวีอังกฤษแล้ว กองทัพเรืออินเดีย มีการฝึกลักษณะเดียวกัน FOST ของอินเดียดำเนินการฝึกนายพลเรือที่ Kochi Mumbai และ Visakhapatnam หากเห็นความสำคัญและคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์หา รายละเอียดได้ไม่ยาก การฝึกที่กล่าวนี้แตกต่างจากหลักสูตรของกองเรือยุทธการที่เกี่ยวกับเรือและอาวุธสมัยใหม่

เมื่อ ๒๐ กว่าปีที่ผ่านมานี้ เพราะนั่นเป็นเพียง Nice to know แต่ FOST เป็นการฝึกเพื่อใช้งานจริง โดยเฉพาะฉกการรบยามสงครามและการป้องกันความเสียหายที่รู้จักกันในนาม “Thursday War” กองทัพเรือควรมีความคิดริเริ่มบ้าง อย่ายึดติดกับการคิดและกระทำสิ่งเดิม ๆ ลองคิดนอกกรอบ (Think outside the box) บ้าง เพราะมันเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง โลกเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมากจนเราตามไม่ทัน อย่ามัวรออยู่กับที่ มิฉะนั้นจะล้าหลังและตามเขาไม่ทัน

ในตอนท้ายนี้ที่ผู้เขียนเน้นมากเป็นพิเศษในประเด็นผู้บังคับบัญชาหน่วยกำลังทางเรือ เนื่องจากคงไม่มีใครเถียงว่าการสู้รบจะแพ้หรือชนะ ปัจจัยสำคัญคือปัจจัยมนุษย์และเหนือกว่านั้นซึ่งสำคัญที่สุด คือ ผู้นำหน่วย และคงต้องเป็นปริศนาต่อไปอีกว่า ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันกองทัพเรือสร้างภาวะผู้นำให้แก่นายทหารเรือดีพอแล้วหรือไม่ 🇹🇹

FOST ของ Royal Navy

